

2024. április 29. hétfő

Zsolt 20, 1-8: *Az Úr hallgasson meg szorongatásod napján, * Jákob Istenének neve legyen oltalmad! Küldjön segítséget a szentélyből, * oltalmazzon téged Sionból! Emlékezzék mindarra, amit neki áldoztál, * égőáldozatod legyen kedves előtte! Adja meg, amit szíved kíván, * teljesítse minden szándékos! Akkor ujjongunk majd győzelmednek, † magasba emeljük a zászlót Istenünk nevében; * teljesítse az Úr minden kérésed! Tudom, hogy az Úr győzelmet ad fölkentjének, † meghallgatja szent egéből, * s győzelmes jobbjának erejével segíti. Némelyek a harci szekerekben, mások a lovakban bíznak, * mi azonban Urunk, Istenünk nevét hívjuk segítségül.*

Lk 22, 24-27: *Ezután azon kezdtek veszekedni, hogy ki a legnagyobb közöttük. Ő így szólt hozzájuk: – A királyok uralkodnak népeiken, és akik hatalmat gyakorolnak felettük, jótevőknek hívatják magukat. Köztetek ilyesmi ne legyen! Hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki az élen jár, legyen olyan, mint aki szolgál. Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.*

Igehirdetés: A családi legendárium szerint, nagyapám kisiskolás korában azért verekedett össze a barátjával, hogy ki legyen a WC-ben a vezető. Hogy ez pontosan mit jelent, azt nem őrizte meg a hagyomány, de ami biztos, hogy nagyapám hatalmi ambíciói itt nagyjából véget értek, én már egy olyan embert ismertem, aki sokkal inkább szolgálatnak fogta fel az életét, mint valami hatalmi harcnak. Ha nem is kezdünk rögtön verekedni, azért ez a szolgálat téma nem túl népszerű ma. Én nem leszek lúzer, nem leszek csicska, nekem ne mondja meg senki. Persze ebben van egy jó adag önáltatás, mert azért Zuckerberg úr és algoritmusai például eléggé megmondják, hogy mit nézzünk, mit olvassunk, mivel töltjük az időnket, és olyankor mégsem gondoljuk, hogy ne lennénk urai az életünknek. Hogyan lehet jól érteni Jézus szavait? Néhány szempontot hoztam most nektek ehhez a témához a bakonybéli Izsák atya alázatáról szóló gondolatai alapján:

Ha nem akarunk állandóan versengeni, mint itt a tanítványok az utolsó vacsorán, közvetlenül az eucharisziát követően, akkor ne hasonlítgassuk magunkat másokhoz. Az egyik sivatagi szerzetes atya szerint „ha az ember nem mondja szívében: »Én és az Isten vagyunk egyedül a világon«, nem lesz megnyugvása”. Azért nem, mert még ha győzünk is az összehasonlításban, akkor is félhetünk, hogy mikor jön valaki, aki majd nálunk is jobb ebben. Akkor van békénk, ha azért gondoljuk értékesnek magunkat, mert Isten szeret minket, mert neki fontosak vagyunk. Ezt persze nem elég tudni, ezt meg is kell élni, ezzel kapcsolatban javasoltam a napi 5 perc semmittevés Isten előtt című imamódot, amikor csak hagyod Istennek, hogy szeressen. Ha teljesen szabadá akarunk válni az összehasonlítgatástól, akkor arra is figyelniünk kell, hogy ne állandóan a másik ember szemével nézzük magunkat. Erről is van egy megdöbbentő szerzetesi történet, mely szerint az üdvösségre vezető utat kereső tanítványnak a mester ezt mondta: „Menj a sírokhoz, és gyalázd a halottakat!” A testvér elment, és szitkokat meg köveket zúdított rájuk. Visszatértekor aztán elmondta ezt a mesternek, ő pedig így szólt: „Semmit sem mondtak neked?” Azt válaszolta: „Semmit sem.” A mester így folytatta: „Menj holnap vissza, és dicsérd őket!” Erre elment a testvér, dicsérte őket, és azt mondta: „Ti apostolok, szentek és igazak!” Visszatért az mesterhez, és azt mondta: „Dicsértem őket.” Ő így szólt hozzá: „Semmit sem válaszoltak neked?” A testvér azt mondta: „Semmit sem.” Erre azt mondta neki a mester „Ha üdvözülni akarsz, legyél halott! Sem az emberek becsmélésével, sem dicsőítésükkel ne törődj, pontosan úgy, mint a halottak! Így üdvözülhetsz.”

És ha már szabadok vagyunk ezekben, akkor nyugodtan, önféltés és mártírkodás nélkül szolgálhatunk a másik embernek. Nem kell sajnálatni magunkat, nem kell addig vonszolni magunkat, amíg valaki észre nem veszi és nem kezd sajnálni, hanem szabadon és szeretettel tudjuk élni az életünket és megtenni a ránk bízott szolgálatot, méghozzá örömmel. Nemes Ödön atya szerint a boldog élet kulcsa az, ha szabadon, örömmel és szeretettel teszünk mindent, ahogy Jézus is tette. Bár Lukács nem írja le, de Jánostól tudjuk, hogy ezen a vacsorán Jézus megmosta a tanítványok lábát, és azt mondta, hogy nekünk is ezt kell tennünk egymással, vagyis szeretetből

szolgálniuk kell egymást. Nem félni a másiktól és nem féltetni magamat a másiktól. Baán Izsák szavaival (akinek a szerzetesi történeteket is köszönhetem): *A korai szerzetesség világából felidézett tanítás fényében az alázatosság nem más, mint az önmagunktól való radikális szabadságra, az énközpontúság helyett az istenközpontúságra való törekvés. A képesség arra, hogy jelen legyünk a becsvágy vagy hatalomvágy béklyóitól szabadon. Olyan helyes önértékelés, amely nem alapoz semmi mulandó és törékeny dologra, kizárólag az örökkévalókra. Az alázat ebben a fénytörésben a személyes kapcsolódásra való képesség, az önzéstől mentes, tiszta szeretet, amely képes közel menni a másikhoz, s belső szabadságában azt is el tudja viselni, hogy a közelségben megsebződik, mert tudja, hogy akkor is megtartja valami más, valami nagyobb. Erre az alázatra ma is érdemes törekedni.*